

[Bouet.]

løse ved denne Lovs Ikrafttræden, beholder den Understøttelse, som hidtil har været gældende, indtil 1. April 1946.

Med Hensyn til Ændringen af Grænsen for Børnebidraget fra 15 til 17 Aar var Socialdemokratiet jo inde paa Overbudspolitikken. Man fulgte dér den gamle Regel for Overbud ved at sige: og jen til, idet man her straks vilde have forhøjet Grænsen fra 17 til 18 Aar. Nu skulde man jo ikke synes, at dette ene Aar kunde være medvirkende til, at man fra Socialdemokratiets Side ikke vil være med i Samarbejdet, thi i hvert Tilfælde er det ikke mig bekendt, at man fra socialdemokratisk Side tidligere, da man selv havde Magten, er fremkommet med Forslag af lignende Karakter. I øvrigt er jeg personlig meget tilfreds med, at man ved at forhøje denne Aldersgrænse i det foreliggende Lovforslag har anerkendt, at Forældre med Børn, som er under Uddannelse, og som Forældrene altsaa maa ofre en Del paa, har Støtte behov fra det offentlige. Der er jo mange andre end de arbejdsløse, som har Børn, der skal uddannes. Der sidder mange af andre Kategorier end egentlige Arbejdere i dette Land med Indtægter af lignende Størrelse som dem, de arbejdsløse faar, der har uhyre vanskeligt ved at skaffe deres Børn en bedre Uddannelse. Jeg vil derfor hilse med Tilfredshed, hvis man i den fremtidige Lovgivning ogsaa vil søge at komme disse til Hjælp, og jeg heustiller til Regeringen, naar den kommer med sine Skattelove, ogsaa at være opmærksom paa dette Forhold; dér kan man jo komme til Hjælp ved at forhøje Børnefradraget, og jeg haaber, at den høje Regering vil tænke paa dette, naar den engang skal beskæftige sig med Skattelovgivningen.

Mit Parti har altsaa fundet det rigtigt og forsvarligt paa det nuværende Tidspunkt at gaa med til at regulere de ved Lovanordningen af 1945 givne ekstraordinære Bestemmelser, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale, at man stemmer for det foreliggende Lovforslag, idet jeg slutter, som jeg begyndte, med en Beklagelse af, at Socialdemokratiet har forladt det Samarbejde, som vi hidtil i saa mange Aar har været vant til.

Med Hensyn til Lovforslaget om ekstraordinær Hjælp til visse arbejdsløse Forsørgere, der ikke er berettigede til Understøttelse gennem Arbejdsløshedsforsikringen, kan jeg henholde mig til de Udtalelser, jeg har fremsat, og skal anbefale, at dette Lovforslag vedtages, som det nu foreligger.

Gudiksen: Da Lovanordningen af 20. Marts 1945 blev gennemført med Bestemmelser om $\frac{4}{5}$ -Understøttelse plus Huslejegodtgørelse plus Børnetillæg, var der i den store Befolkning megen Bekymring for, at dette vilde forøge Arbejdsløsheden. Det gjaldt ikke alene Arbejdsgiverkredse, hvor man ængstedes for ikke at kunne skaffe Arbejdere, naar Arbejdsløshedsunderstøttelsen var saa stor som $\frac{4}{5}$, men ogsaa andre Borgere ansaa den nye Ordning for alt for vidtgaaende; ja, endog en stor Del af de Arbejdere, som altid selv sørger for at skaffe sig Arbejde, fandt den trufne Ordning for vidtgaaende, idet de frygtede, at det vilde blive vanskeligt at faa Arbejde i Gang. Fra vor Side gav vi Tilslutning til Forslaget for derved at medvirke til, at Arbejderne ikke lod sig friste af det tyske Arbejde, og fordi vi i det hele taget i den sidste onde Tid under Besættelsen vilde yde et Bidrag til, at ingen kom i Nød som Følge af de Forhold, Krigen og Besættelsen førte ind over os.

Nu har Loven virket siden den 20. Marts 1945, og vi kender dens Virkninger og kan med Sandhed sige, at den fra flere Sider nærere Frygt for Lovens uheldige Virkninger fuldt ud er blevet bekræftet. Man kan vistnok uden at sige for meget sige, at Loven har været Genstand for Misbrug. Der er ikke Tvivl om, at arbejdsløse har søgt at faa saa mange Arbejdsdage, at de kunde faa Huslejegodtgørelse, og især har Arbejdsfordelingen været meget brugt. Vi ved, at Mestre, som ikke har villet indføre Arbejdsfordeling, vanskeligt har kunnet faa Svende, at Folk gaar paa Arbejdsfordeling, selv inden for Fag, som ikke har stor Arbejdsløshed, at Kvinder i stort Omfang gaar hjemme, men paa Arbejdsfordeling o. s. v.; det kan varieres i en Mangfoldighed af Tilfælde, som det er overflødigt at komme nærmere ind paa her. Det er en Lovgivning, som faktisk har givet Arbejderne Adgang til at indføre 35—40 Timers Arbejdsuge med fuld Løn. Det er klart, og alle vil forstaa, at en saadan Lovgivning ikke kan fortsætte, da den direkte skaber Arbejdsløshed og direkte nedsætter Produktionskraften i vort Samfund paa en Tid, hvor størst mulig Produktionskraft er det eneste, der kan redde Landet fra en Pengekrise og en Arbejdsløshedskrise.

Lovanordningen af 20. Marts 1945 var en midlertidig Lovgivning, som væsentligt var beregnet paa at forhindre vore Folk i at tage Arbejde hos Tyskerne og paa de tyske Arbejdspladser og samtidig at yde en meget large Hjælp til dem, der paa Grund af den særlige Brændselsmangel kunde